

Το «ριζικό κακό» - Χώμα Λευκογειώτικο - Αγκαλιάστε αυτούς που αναγνωρίζουν τα λάθη τους - Ο βράχος - Ελευθερία & Ηθική

Το «ριζικό κακό» (Επιτηδευμένη καθημερινότητα)

Αυτή η λεπτεπίλεπτη επιτήδευση της ανθρώπινης καθημερινότητας είναι η θεμελιώδης αρχή κάθε άσχημου, άδικου, κακού και αναληθούς. Είναι ο θεμέλιος λίθος της ύπαρξης του κακού. Κατ' ουσία είναι επιτηδευμένη υφέρπουσα υποκρισία που έχει αποτελεσματώσει τις ανθρώπινες κοινωνίες. Ο φιλόσοφος που θα καταφέρει να αντιμετωπίσει αυτήν την καθημερινή επιτήδευση θα είναι αυτός που θα εκριζώσει το ριζικό «κακό» από την «ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ».

Όλοι οι μεγάλοι Φιλόσοφοι το αντιλήφθηκαν και με κάποιο τρόπο. Όλοι τους προσπάθησαν να το «κοινωνήσουν» στους ανθρώπους -και δει στους κυβερνώντες-, ώστε να εξαλειφθεί αυτό το ριζικό κακό. Διότι περί αυτού πρόκειται. Αυτό είναι το ριζικό κακό. Αντ' αυτού, τους απομονώσαν, τους κυνήγησαν, τους φυλάκισαν, τους εξόρισαν, τους βασάνισαν, τους έκαψαν ζωντανούς, τους έγδαραν ζωντανούς, τους δολοφόνησαν.

Μήπως και σήμερα δε συμβαίνει; Σήμερα δεν μπορούν βεβαίως οι μάζες να κάνουν όλα αυτά τα εγκλήματα, όμως κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο τον απομονώνει η ιδεοληπτική θρησκόληπτη ανθρώπινη κοινωνία, που ακολουθεί εύκολα μυθεύματα και φαντασιοπληξίες, αρνούμενη κατά το δοκούν τη Φιλοσοφία και τις Επιστήμες.

Λευκογειώτικο

Πήρα στην φούχτα μου λίγο χώμα Λευκογειώτικο.

Το χώμα που με γέννησε. Το χώμα που περπάτησα, που έτρεξα, που πόνεσα. Σ' αυτό το χώμα πάνω που είχα πρωταγαπήσει, που είχα πονέσει, που είχα ονειροπολήσει. Αυτό το χώμα από το οποίο αντλούσα δύναμη όταν καθόμουν τα καλοκαιρινά δειλινά για να ξαποστάσω μετά την ημερήσια κούραση απολαμβάνοντας τον ιδρώτα μου. Είναι το χώμα που σκάλισα, που χάιδεψα, που μύρισα. Το χώμα που σε κάθε καλοκαιρινή βροχή, η αναδυόμενη ευωδιά του με γέμιζε ζωή, αισθησιασμό και μια παράξενη ευτυχία.

Αυτό είναι το χώμα στο οποίο θέλω να επιστρέψω. Να γίνω ένα με τους χθεσινούς, τους τωρινούς αλλά και τους μελλοντικούς που θα έλθουν, βγαλμένοι και αυτοί από το ίδιο χώμα... από μένα.

Αγκαλιάστε αυτούς που αναγνωρίζουν τα λάθη τους

Όταν κάποιος αναγνωρίζει τα λάθη του, συγχωρήστε τον αληθινά και απλά, χωρίς ερμηνείες, απολογίες, ψυχολογικές πιέσεις, προπηλακισμούς και άλλα πολλά. Μην απαιτείτε τυπολατρικές συγνώμες, οι οποίες τις περισσότερες φορές δεν έχουν περιεχόμενο. Κοιτάξτε την ουσία: Αναγνώρισε το λάθος; Το παραδέχτηκε; Έδειξε αληθινή μεταμέλεια; Αρκεί! Αν υπάρχει κάτι που πιθανόν σας προβληματίζει, τότε ζητήστε εξηγήσεις διαλεκτικά. Όχι πιεστικά, όχι εκβιαστικά, όχι απαιτητικά! Κάθε απαίτηση και κάθε πίεση καταστρέφει τη διαδικασία της «συγνώμης» - «συγχώρεσης».

Η «συγνώμη» και η «συγχώρεση» δεν μπορούν να ανθίσουν και να επιζήσουν σε περιβάλλον οιασδήποτε μορφής πίεσης, είτε απειλητικής είτε ψυχοσυναισθηματικής είτε με εκβιαστικά διλήμματα. Η «συγνώμη» και η «συγχώρεση» ανθίζουν μέσα σε πνεύμα ελευθερίας, ενσυναίσθησης, αλληλοκατανόησης και διαλεκτικής συναπόφασης.

Φίλοι μου! Αγκαλιάστε και προστατέψτε όσο μπορείτε πιο πολύ κάθε συνάνθρωπο σας που αναγνωρίζει τα λάθη του. Ενισχύστε την προδιάθεση του να αναγνωρίζει τα λάθη του. Να γίνει

παράδειγμα φωτεινό, όχι δέκτης προπηλακισμών και κάθε πιθανής μορφής πίεσης που θα τον ωθήσουν να αποκρύπτει τα λάθη του και αυτός. Τους χρειαζόμαστε αυτούς που αναγνωρίζουν τα λάθη τους!

Ο βράχος

Μια μέρα βρέθηκα στο Δάσος της Βροχής, στα βάθη εκεί της Αφρικής, μπήκα εκεί για να χαθώ να βρω εκεί κάτι να πιαστώ, κάτι που θα μ' ακούσει. Γύρω παντού άγριοι βρυχηθμοί, ποδοβολητά και σπαραγμοί, γιγάντια φίδα αέρονταν και όρνια πετούσαν ψηλά.

Έψαξα στου δάσους την καρδιά, βρήκα ένα ξέφωτο μικρό, στάθηκα εκεί για να λιαστώ δίπλα σε έναν βράχο μοναχό. Ήταν ο βράχος όμορφος πολύ, περιεργός και σκαλιστός, με βρύα επάνω κολλητά, μπλε αγριολούλουδα εδώ και εκεί ψηλά και ένα αναρριχόμενο όμορφο φυτό από δεξιά.

Κοίταξα εδώ, κοίταξα εκεί, κάτι να βρω, κάτι να πω. Ένοιωσα σφίξιμο πικρό, κι άγρια έβγαλα κραυγή: «Δεν είναι κανείς λοιπόν εδώ, που θέλησα κάτι να του πω! Ούτε εδώ;»

- Αίφνης ακούω θόρυβο κενό, σαν ένα τρίξιμο θαρρώ, σαν ένα ράγισμα σκληρό. Βλέπω στον βράχο δίπλα μου, σε ένα σημείο τι να πεις, ως να εμφανίστηκε ένα αυτί.

- Πάω και εγώ εκεί λοιπόν κι αμέσως αρχίζω να μιλώ. Μου φάνηκε πως μ' άκουγε αυτός, ήμουν ασίγουρος γι' αυτό. Μα όμως είναι δυνατόν; Πως εξηγείται το αυτί; Μα είδα σκόνη να φεύγει από εκεί! Σαν να κουνήθηκε απ' τη γη!

- Συνέχισα όμως να μιλώ! Είπα τον πόνο μου αυτό:

«Δεν βρίσκω άνθρωπο, γι αυτό ήρθα βράχε να στα πω.

Δύσκολο είναι πια πολύ ο πόνος κάποιου να ακουστεί.

Όλοι να θέλουν να ακουστούν, όμως κανείς ν' ακούσει;»

- Είπα πολλά, κι άλλα πολλά, ώσπου να ξαλαφρώσω. Ο βράχος μ' άκουγε βουβά, προσεχτικά και σοβαρά. Σαν μίλησα ξαλάφρωσα, χάιδεψα τον βράχο τρυφερά, είδα ένα δάκρυ να κυλά! Ύστερα δάκρυσα και εγώ, τον ευχαρίστησα για αυτό και έφυγα με ελπίδα από εκεί κοντά.

- Αφού ένας βράχος μ' άκουσε, μέσα στις ζούγκλας την καρδιά, σίγουρα θα εύρισκε θαρρώ, μες τους ανθρώπους ν' ακουστό.

Μην ήταν όνειρο θαλερό; Ή μήπως κάτι πονηρό;

Ελευθερία - Ηθική

- Η «Ελευθερία» προσδίδει την αξία στις ηθικές έννοιες, αλλά και 'προδίδει' τα όρια της ηθικής του καθενός. Και τανάπαλιν: Οι «Ηθικές αξίες» του καθενός προσδίδουν ελευθερία στον άνθρωπο και 'προδίδουν' τα όρια της ελευθερίας του καθενός.

- Κάθε δογματικός/ιδεοληπτικός/κτλ νους στερείται βαθμού ελευθερίας ανάλογα με το βαθμό δογματισμού/ιδεοληπίας, άρα στερείται ηθικών αξιών (τη στιγμή που ο νους αντιδρά έτσι). Η όποια ηθική σκέψη/πράξη αναδεικνύεται εκείνη τη στιγμή είναι σκέψη/πράξη δογματικής/ιδεοληπτικής χειριστικής προέλευσης, άρα ανελεύθερη, και άρα όχι ηθική. [Προσοχή! Δεν σημαίνει ότι είναι ανήθικος ή αήθικος. Μπορεί κάλλιστα μέσω της δογματικής χειραγώγησης εκείνη τη στιγμή να φέρεται πιο ευγενικά, πιο σεμνά, πιο δίκαια. Αλλά 'φέρεται', δεν είναι, και μόνο για τη συγκεκριμένη στιγμή που ο νους του ελέγχεται από την δογματική/ιδεοληπτική χειραγώγηση].

- Παρατηρούμε καθημερινά ευφυείς ανθρώπους, να συζητούν επί ώρες λογικά, να φέρονται με υψηλές ηθικές αξίες, να είναι προσηνεείς και διαλλακτικοί, αλλά αν αίφνης προκύψει 'κάτι' που αντίκειται του δογματικού/ιδεοληπτικού πλαισίου, τότε ακαριαία θρυμματίζεται το ορθολογικό οικοδόμημα, κατακρημνίζονται οι ηθικές αξίες και αναδεικνύεται η διχοτόμηση του νου.